

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz
niektórych innych ustaw
(druk nr 415)**

I. Cel i przedmiot ustawy

W założeniu inicjatorów nowelizacji ma ona na celu zwiększenie szybkości i skuteczności egzekucji oraz zwiększenie dostępu do zawodu komornika.

Powyższe cele mają zostać osiągnięte głównie poprzez:

- przyjęcie zasady, że **w rewirze może działać więcej niż jeden komornik,**
- rozszerzenie **prawa wyboru komornika na obszar całego kraju,**
- **zmianę zasad** naboru na aplikację komorniczą, przeprowadzania egzaminu komorniczego oraz zasad powoływania na stanowisko asesora komorniczego,
- wprowadzenie kompleksowych zmian w zakresie pobierania zaliczek na pokrycie wydatków, pobierania opłat przy zabezpieczeniu roszczeń pieniężnych, pobieraniu opłat przy wszczęciu egzekucji i dokonywania zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych oraz pobierania opłaty stosunkowej.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa była wynikiem prac nad przedłożeniem rządowym (druk nr 1287). Na etapie prac sejmowych nie wprowadzono zmian, które zmieniłyby przyjętą w przedłożeniu rządowym koncepcję.

III. Uwagi szczegółowe

1. w art. 1 w pkt 4, w art. 7 w ust. 5 w zdaniu drugim po wyrazie "podziału" dodaje się wyraz "spraw";

2. **Przesłanki powołania na stanowisko komornika zostały zasadniczo zmienione.**

Komornikiem będzie mogła być osoba, która ukończyła wyłącznie studia prawnicze (a nie jak dotychczas prawnicze lub administracyjne). Wprowadzono wymóg niekaralności, posiadania odpowiedniego stanu zdrowia oraz pracy w charakterze asesora komorniczego co najmniej 2 lata.

Należy wyjaśnić czym uzasadnione jest odstąpienie od przesłanki "nieskazitelnego charakteru" na rzecz "posiadania nieposzlakowanej opinii" przy ubieganiu się o powołanie na stanowisko komornika. Przesłanka "nieskazitelnego charakteru" występuje w ustawie radcowskiej, adwokackiej, notarialnej, prokuratorskiej oraz w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych (art. 1 pkt 7, art. 10 ust. 1).

Należy uznać za rygorystyczną przesłankę niekaralności za wszystkie przestępstwa lub przestępstwa skarbowe - **zarówno umyślne jak i nieumyślne**, ale dopuszczalną z punktu widzenia zasad demokratycznego państwa prawnego.

Należy ponadto zwrócić uwagę na nową przesłankę wprowadzoną omawianą ustawą warunkującą powołanie na stanowisko komornika; mianowicie na stanowisko komornika nie będzie mogła zostać powołana osoba, która jest **podejrzana** o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe. Istnieje w tym miejscu **potencjalna niezgodność z konstytucyjną zasadą domniemania niewinności**.

W tym miejscu warto przytoczyć wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 stycznia 2002 r. (K.19/01). W rozpatrywanej przez Trybunał sprawie zbadano zgodność przepisów ustawy - Prawo bankowe zakazujących powoływania, zarówno na pierwszą, jak i kolejne kadencje, na stanowisko członka zarządu banku osób, przeciwko którym prowadzone jest postępowanie karne lub karne skarbowe. Trybunał uznał, że przepisy te nie są niezgodne z art. 2 (zasada demokratycznego państwa prawnego) i art. 42 ust. 3 Konstytucji (zasada domniemania niewinności). Konstatacja była następująca - **tw. regulacje ostrożnościowe są uzasadnione w przypadku powoływania osób do sprawowania funkcji zajmujących bardzo wysoką pozycję w hierarchii wszystkich zawodów i związanych ze szczególnym prestiżem społecznym.**

Zwolnione z wymogu odbycia aplikacji komorniczej zostaną (art. 1 pkt 7, art. 10 ust. 5 pkt 1-3):

- 1) osoby, które po ukończeniu wyższych studiów prawnych były zatrudnione na podstawie umowy o pracę na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa przez okres co najmniej 5 lat, w okresie nie dłuższym niż 8 lat przed złożeniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego;
- 2) osoby, które po ukończeniu wyższych studiów prawnych wykonywały osobiście w sposób ciągły, na podstawie umów, do których stosuje się przepisy o zleceniu, usługi polegające na stosowaniu lub tworzeniu prawa przez okres co najmniej 5 lat, w okresie nie dłuższym niż 8 lat przed złożeniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego;
- 3) osoby, które po ukończeniu wyższych studiów prawnych prowadziły przez okres co najmniej 5 lat, w okresie nie dłuższym niż 8 lat przed złożeniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego, działalność gospodarczą wpisaną do ewidencji działalności gospodarczej, jeżeli przedmiot tej działalności obejmował świadczenie pomocy prawnej w rozumieniu ustawy - Prawo o adwokaturze lub ustawy o radcach prawnych.

Identyczne regulacje wprowadzone do ustaw korporacyjnych - adwokackiej i radcowskiej **zostały zakwestionowane przez Trybunał Konstytucyjny** wyrokami z dnia 19 kwietnia 2006 r. i z dnia 8 listopada 2006 r. Przepisy te zostały uznane za niezgodne z art. 2 Konstytucji - Trybunał podniósł **zarzut niespełniania przez te przepisy wymogu dostatecznej określoności** oraz z art. 17 ust. 1 Konstytucji - **zarzut pominięcia legitymowanej konstytucyjnie pieczy samorządu zawodowego nad dostępem do zawodu adwokata (radcy prawnego)**.

Trybunał Konstytucyjny zakwestionował ponadto (na przykładzie ustawy o radcach prawnych):

- w odpowiednim zakresie przepis pozbawiający samorząd radcowski wpływu na ustalanie zasad składania egzaminu radcowskiego, odpowiedniego do sprawowanej pieczy nad należyтым wykonywaniem zawodu,
- w odpowiednim zakresie przepis, w jakim stwarza możliwość dopuszczenia do wykonywania zawodu radcy prawnego osób, które po złożeniu wskazanych egzaminów nie wykazują się odpowiednią praktyką w zawodzie prawniczym (brak wymogu jakiegokolwiek stażu dla osób, które zdały egzamin sędziowski, prokuratorski, adwokacki lub notarialny),

- przepisy stanowiące o przeprowadzaniu egzaminu radcowskiego przez komisje egzaminacyjne powoływane przez Ministra Sprawiedliwości oraz przepisy stanowiące o odwoływaniu się od ich uchwał (Trybunał uznał, że egzamin nie uzyskał nowelizacją statusu prawnego państwowego egzaminu prawniczego).

Przepisy art. 1 pkt 7, art. 10 ust. 5 pkt 1-3 należy uznać za **niezgodne z art. 2 Konstytucji** z uwagi na ich niedostateczną określoność. Natomiast w przypadku innych rozwiązań powielonych z ustaw adwokackiej i radcowskiej, które zostały zakwestionowane przez Trybunał, **istnieją wątpliwości natury konstytucyjnej**. Warto zwrócić uwagę, że status komornika jest odmienny od statusu radcy prawnego czy adwokata - jest on funkcjonariuszem publicznym, ponadto w założeniu egzamin komorniczy ma uzyskać przymiot egzaminu państwowego (powołanie na stanowisko komornika nie jest związane z uprzednią uchwałą samorządu w tym przedmiocie).

3. Należy rozważyć doprecyzowanie przepisów, w których jest mowa o **umyślnych** przestępstwach lub **umyślnych** przestępstwach skarbowych (a nie wszystkich przestępstwach skarbowych), w taki sposób, aby nie budziły wątpliwości interpretacyjnych. Powyższą uwagę należy odnieść odpowiednio także do **nieumyślnych** przestępstw lub **nieumyślnych** przestępstw skarbowych.

- w art. 1 w pkt 13, w art. 15 w ust. 1 w pkt 1, w art. 1 w pkt 14, w art. 15a w ust. 1 w pkt 4, w art. 1 w pkt 26, w art. 30a w ust. 1 w pkt 1, w art. 1 w pkt 26, w art. 30b w ust. 1 w pkt 3, w art. 1 w pkt 30, w art. 32a w ust. 1 w pkt 1, w art. 1 w pkt 30, w art. 32b w ust. 1 w pkt 4 oraz w art. 1 w pkt 56, w ust. 1 w zdaniu drugim wyrazy "przestępstwo skarbowe" zastępuje się wyrazami "umyślne przestępstwo skarbowe";

- w art. 1 w pkt 13, w art. 15 w ust. 2 w pkt 2, w art. 1 w pkt 14, w art. 15a w ust. 2, w art. 1 w pkt 26, w art. 30a w ust. 2 w pkt 2, w art. 1 w pkt 26, w art. 30b w ust. 2, w art. 1 w pkt 30, w art. 32a w ust. 2 w pkt 2 oraz w art. 1 w pkt 30, w art. 32b w ust. 2 wyrazy "przestępstwo skarbowe" zastępuje się wyrazami "nieumyślne przestępstwo skarbowe";

4. Z redakcji art. 15 ust. 3 pkt 1 w nowym brzmieniu wynika, że w przypadku obligatoryjnego zawieszenia komornika w czynnościach z tego powodu, że przeciwko

komornikowi jest prowadzone postępowanie o umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe, Minister Sprawiedliwości może uchylić to zawieszenie wcześniej niż przed prawomocnym zakończeniem postępowania. Proponuje się przeredagowanie przepisu w ten sposób, aby uchylenie zawieszenia **komornika** przez Ministra Sprawiedliwości mogło nastąpić tylko w tych przypadkach, gdy zaistniały fakultatywne przesłanki zawieszenia. Uwagę tę należy odnieść do zawieszania **aplikantów komorniczych** oraz zawieszania **asesorów komorniczych**, z tym że w ich przypadku przepisy zredagowane są tak, że w ogóle nie można uchylić zawieszenia, gdy przyczyną zawieszenia była przesłanka fakultatywna (podejrzenie o przestępstwa nieumyślne).

- w art. 1 w pkt 13, w art. 15 w ust. 3:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;"

b) dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

"1a) prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, chyba że Minister Sprawiedliwości uchyli je wcześniej;"

- w art. 1 w pkt 26, w art. 30a w ust. 4:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;"

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

"1a) prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, chyba że organ, który zawiesił aplikanta komorniczego w czynnościach, uchyli je wcześniej;"

- w art. 1 w pkt 30, w art. 32a w ust. 3:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;"

b) dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

"1a) prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, chyba że prezes sądu apelacyjnego uchyli je wcześniej;"

Ponadto należy zwrócić uwagę na **zbieg kompetencji** uprawniających do zawieszenia komornika w czynnościach.

W dotychczasowym stanie prawnym uprawniającym Ministra Sprawiedliwości do zawieszenia komornika w czynnościach przy składaniu wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (art. 74 ust. 3) i uprawniającym komisję dyscyplinarną do zawieszenia komornika w przypadku wszczęcia przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego lub karnego (dotychczasowe brzmienie art. 78 ust. 1) dokonano następujących zmian:

- nadano nowe brzmienie art. 15, w którym uregulowano instytucję obligatoryjnego i fakultatywnego zawieszenia komornika przez Ministra Sprawiedliwości,
- pozostawiono bez zmian treść art. 74 ust. 3 ustawy,
- nadano nowe brzmienie art. 78 ust. 1 i 2 ustawy.

Z zestawienia tych przepisów wynika, że w przypadku, gdy przeciwko komornikowi prowadzone jest postępowanie o umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe zarówno Minister Sprawiedliwości (art. 1 pkt 13, art. 15 ust. 1 pkt 1), jak i komisja dyscyplinarna (art. 1 pkt 56, ust. 1 zdanie drugie) mają obowiązek zawiesić komornika w czynnościach.

5. Należy zwrócić uwagę na **nieuzasadnione zróżnicowanie sytuacji** osób, które **wnioskują o powołanie na stanowisko komornika** oraz osób, które **zostały już powołane na to stanowisko**. Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 pkt 4, osoba, która ubiega się o powołanie na stanowisko komornika nie może być karana za przestępstwa i przestępstwa skarbowe - zarówno umyślne jak i nieumyślne. Natomiast, gdy zostanie prawomocnie skazana za nieumyślne przestępstwo lub nieumyślne przestępstwo skarbowe będąc już komornikiem, niekoniecznie będzie odwoływana z zajmowanego stanowiska (por. art. 1, pkt 7, art. 10 ust. 1 pkt 4 oraz art. 1 pkt 14, art. 15a ust. 2). Identyczne rozwiązania przyjęto w stosunku do **aplikantów komorniczych** (por. art. 1 pkt 24, art. 29 ust. 1 pkt 1 oraz art. 1 pkt 26, art. 30b ust. 2) oraz **asesorów komorniczych** (por. art. 1 pkt 29, art. 32 ust. 1 pkt 1 oraz art. 1 pkt 30, art. 32b ust. 2). Przepisy te **budzą wątpliwości w zakresie zgodności z konstytucyjną zasadą równości**.
6. Art. 1 pkt 14, art. 15a ust. 4 stanowi, że odwołany komornik ze względu na ukończenie 65 roku życia może pełnić swoje obowiązki do czasu wyznaczenia zastępcy komornika. **Należy uznać za niedopuszczalne**, aby osoba odwołana ze stanowiska (bez względu na

przyczynę) pełniła swoje obowiązki (czyli wykonywała wszystkie czynności egzekucyjne). Przepis z kwestionowaną regulacją funkcjonuje obecnie w ustawie o komornikach w art. 15 w ust. 3.

7. Zmiana ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów z dnia 14 lutego 2007 r. wprowadziła wymóg składania oświadczeń lustracyjnych przez komorników. Jednocześnie dokonała nowelizacji art. 12 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w ten sposób, że dotychczasową treść art. 12 oznaczono jako ust. 1 oraz dodano ust. 2 w brzmieniu:

"2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, zainteresowany urodzony przed dniem 1 sierpnia 1972 r., dołącza również oświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 218, poz. 1592 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 25, poz. 162) albo informację, o której mowa w art. 7 ust. 3a tej ustawy."

Omawiana nowelizacja nie uwzględnia dokonanej wcześniej zmiany. Skutkuje to **niewykonalnością obowiązku poddania się lustracji**, gdyż zostają wyeliminowane z ustawy komorniczej przepisy stanowiące o sposobie wykonania tego obowiązku. Nowelizacja pomija jeszcze jedną zmianę w ustawie komorniczej dokonaną nowelizacją ustawy lustracyjnej z dnia 14 lutego 2007 r. Mianowicie eliminuje z przesłanek obligatoryjnego odwołania komornika fakt złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego.

Poprawki (łączne) zmierzające do tego, aby znowelizować jedynie treść ust. 1 w art. 12, natomiast pozostawić w obowiązującym brzmieniu ust. 2 w art. 12 oraz jako przesłankę obligatoryjnego odwołania komornika uznać złożenie niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem sądu, brzmiałyby następująco:

- w art. 1 w pkt 10:
 - a) zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
 - "w art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:",
 - b) wyrazy "Art. 12." zastępuje się wyrazem "1.";

- w art. 1 w pkt 14, w art. 15a w ust. 1 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

"8a) złożył niezgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne, stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu;"

8. W art. 1 w pkt 24 należy wyjaśnić relacje pomiędzy art. 29 ust. 3 i ust. 5. Ust. 3 stanowi, że komornik ma obowiązek zatrudnić w okresie 3 lat co najmniej jednego aplikanta komorniczego, a ust. 5 że można zobowiązać komornika do zatrudnienia aplikanta komorniczego. Czy to oznacza, że można zobowiązać komornika do zatrudnienia więcej niż jednego aplikanta komorniczego w okresie 3 lat, czy może chodzi o to, aby zobowiązać komornika do zatrudnienia **wskazanego** aplikanta, czyli zastosować regulację symetryczną jak w przypadku asesorów (art. 1 pkt 29, art. 32 ust. 7). Z kolei ust. 6 wskazuje, że w uchwale o wpisie należy wskazać komornika, w którego kancelarii aplikant jest albo zostanie zatrudniony. Czy takie wskazanie będzie zastępowało zobowiązanie do zatrudnienia, o którym mowa w ust. 5?

Propozycje poprawek:

- w art. 1 w pkt 24, w art. 29 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

"5. Prezes właściwego sądu apelacyjnego albo rada właściwej izby komorniczej może zobowiązać komornika do zatrudnienia **w okresie 3 lat więcej niż jednego** aplikanta komorniczego.";

albo

- w art. 1 w pkt 24, w art. 29 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

"5. Prezes właściwego sądu apelacyjnego albo rada właściwej izby komorniczej może zobowiązać komornika do zatrudnienia **wskazanego** aplikanta komorniczego.";

9. w art. 1 w pkt 25, w art. 29c w ust. 2 wyraz ", cywilnego" zastępuje się wyrazami ", prawa cywilnego" oraz wyraz "gospodarczego" zastępuje się wyrazami "prawa gospodarczego";

10. w art. 1 w pkt 33, w ust. 2 wyrazy "art. 29 ust. 2" zastępuje się wyrazami "art. 29 ust. 3 - 6" oraz wyrazy "art. 32 ust. 6" zastępuje się wyrazami "art. 32 ust. 6 i 7";

Poprawka zmierza do skorygowania odesłania.

11. Nowelizacja dokonuje uprzywilejowania Skarbu Państwa:

- w sprawach o egzekucję i o zabezpieczenie, **niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej**, wszczętych na wniosek Skarbu Państwa - zwolniono Skarb Państwa z obowiązku uiszczania **zaliczki na pokrycie wydatków** (art. 1 pkt 37, ust. 2), co nie zwolni Skarbu Państwa - w przypadku bezskuteczności egzekucji z obowiązku pokrycia tych wydatków (art. 1 pkt 39, art. 42 ust. 2),
- w sprawach o zabezpieczenie roszczeń pieniężnych, o egzekucję świadczeń niepieniężnych i o dokonanie zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych, **niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej**, wszczętych na wniosek Skarbu Państwa - zwolniono Skarb Państwa z obowiązku uiszczania opłaty (art. 1 pkt 41, art. 45 ust. 2, art. 1 pkt 46, art. 49a ust. 3).

W związku z tym należy zwrócić uwagę, że przypadku, gdy wierzycielem będzie Skarb Państwa, w sprawach niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, **nie będzie miał zastosowania art. 41 ust. 1** ustawy w nowym brzmieniu, który ma sprzyjać szybkości i sprawności egzekucji. Zgodnie z tym przepisem czynność w związku z którą komornik zażądał zaliczki na pokrycie wydatków, należy podjąć niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia uiszczenia zaliczki.

Przepisy powyższe można rozpatrywać z punktu widzenia zgodności z konstytucyjną zasadą równości (art. 32 ust. 1 Konstytucji).

Warto w tym miejscu przytoczyć wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 stycznia 2007 r., który uznał za niezgodny art. 831 § 1 pkt 4 Kodeksu postępowania cywilnego, który **wyłączał spod egzekucji** wierzytelności przypadające dłużnikowi od państwowych jednostek organizacyjnych z tytułu dostaw, robót lub usług przed ukończeniem dostawy, roboty lub usługi w wysokości nieprzekraczającej 75% każdorazowej wypłaty, chyba że chodziło o wierzytelność pracowników dłużnika z tytułu pracy wykonywanej przy tychże dostawach, robotach lub usługach - z art. 20, art. 32 ust. 1 i art. 64 ust. 2 Konstytucji. Trybunał uznał, że nie można nikogo dyskryminować ze względu na charakter, czy rodzaj własności, o jaki oparta jest **działalność gospodarcza** podejmujących ją podmiotów.

Proponowane w ustawie komorniczej rozwiązanie **uprzywilejowują Skarb Państwa (jako wierzyciela) w sprawach niezwiązanych z prowadzeniem działalności**

gospodarczej. Istnieją tym samym wątpliwości konstytucyjne. Po pierwsze, czy cechą istotną (relewantną) jest status bycia wierzycielem. Po drugie, jeżeli tak, to czy ze względu na status wierzyciela (sprawy Skarbu Państwa niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej) zachowana jest w tych przepisach zasada proporcjonalności (dopuszczenie pewnego zróżnicowania podmiotów o istotnej cesze ze względów, o których mowa w art. 31 ust. 3 Konstytucji). Natomiast warto podkreślić, że tzw. wyrok w sprawie zoz-ów dotyczył zróżnicowania sytuacji prawnej dłużników w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

12. w art. 1 w pkt 41, w art. 45 w ust. 1 wyrazy "Za dokonanie zabezpieczenia roszczenia pieniężnego" zastępuje się wyrazami "W sprawach o zabezpieczenie roszczeń pieniężnych";

Propozycja poprawki zmierza do wyeliminowania błędnego sformułowania sugerującego, że opłata jest ponoszona dopiero po dokonaniu zabezpieczenia.

13. Ustawa zachowuje dotychczasową koncepcję wynagradzania komornika, którego **wynagrodzenie ma pozostać ściśle powiązane z jego skutecznością i z nakładem jego pracy.**

Należy w tym miejscu dokonać analizy art. 1 pkt 45, art. 49 ust. 2 ustawy.

W sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych - **gdy komornik podjął czynności** - w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kpc komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia.

W razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela **zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji**, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Art. 49 ust. 2 zdanie drugie w przypadku jego zaskarżenia **może zostać uznany za niezgodny z zasadami demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).** Należy zwrócić uwagę, że przepis, który przewidywał pobieranie **pełnej** opłaty stosunkowej w przypadku umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela oraz na podst. art. 823 Kpc został zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 8 maja 2006 r. Trybunał zwrócił uwagę na nierówność traktowania dłużników; ci, którzy

spełnili dobrowolnie świadczenie byli zobowiązani do ponoszenia pełnej opłaty, a pozostali ponosili koszty egzekucji proporcjonalnie do wysokości wyegzekwowanych kwot.

Wprawdzie w przywołanym zdaniu drugim rozwiązaniu przyjęto, że opłata wynosi zawsze 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, jednakże jest ponoszona przez dłużnika w przypadku dobrowolnego spełnienia świadczenia przed doręczeniem jemu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, czyli w przypadku gdy komornik oprócz wszczęcia egzekucji nie podjął innych czynności egzekucyjnych.

Aleksandra Sulkowska

Starszy legislator